

Arthur en Lucas hebben genoeg aan elkaar

DE BROERS LUCAS EN ARTHUR JUSSEN REIZEN SAMEN HEEL DE WERELD OVER. UNIVERSAL MUSIC

Ze zijn niet meer 'de schattige, blonde broertjes', maar zelfbewuste mannen. Arthur (23) en Lucas Jussen (26) zijn gerijpt om Johann Sebastian Bach te spelen op hun zesde album Bach.

Van ARNO GELDER

Moeder Christianne, dwarsfluitdocente: „Als je als muziekminnende ouders kinderen hebt die zo diep in de muziek zitten als Lucas en Arthur, is dat heel erg leuk. We voelen ons niet trots, dat mag je zijn als je zelf iets presteert en in dit geval zijn zij dat, maar vooral heel gelukkig. Hoe erg bof je als je twee kinderen krijgt die gelijkelijk bedeed lijken te zijn en ook nog erg goed met elkaar kunnen opschieten. Dat op zich is al een enorm cadeau!”

Vader Paul, paukenist van het Radio Filharmonisch Orkest: „Ze hadden

altijd een geweldige band . Lucas was 3 jaar toen Arthur werd geboren en ik zie nog hoe lief en teder hij zich gedroeg. Hoewel ze daar op het consultatiebureau voor waarschuwden, was er geen sprake van jaloezie. „Arthur keek als kleine jongen tegen Lucas op en toen dat niet meer hoefde omdat ze elkaars gelijken waren, behandelden ze elkaar met liefde en respect. Ik geloof dat ze elkaar zelden irriteren. En gebeurt dat wel, dan snappen ze van elkaar wat er aan de hand is en zijn ze in staat elkaar met rust te laten. Ze denken over veel dingen hetzelfde, delen veel en wat volgens ons belangrijk is: ze kunnen samen goed lachen en relativeren. "

Lucas: „We gaan inmiddels heel de wereld over, geven tachtig tot honderd concerten per jaar. "

Arthur: „We hebben tijdens het reizen het geluk dat we met z'n tweetjes zijn. Samen hebben we genoeg lol. "

Lucas: „Maar Nederland blijft ons thuis. We willen onze ouders zo veel mogelijk zien. En ik wil ook zo vaak mogelijk bij mijn vriendin zijn. "

Moeder Christianne: „Een tijd terug vroegen ze ons of we op een bepaalde datum vrij waren. Ze wilden ons uitnodigen voor een evenement. Om de zoveel tijd informeerden ze of we die avond vrij hielden. Later ontvingen we een officiële uitnodiging voor een activiteit in het oosten des lands. Je doet alles voor je kinderen: dus wij op de dag zelf strak in de kleren de trein in. Wat bleek? De jongens hadden een diner plus overnachting voor ons gezin met aanhang georganiseerd. Een grote en lieve verrassing. "

Arthur: „Kerstmis vieren we altijd met de familie. We koesteren de dagen met onze familie. "

Vader Paul: „Wat betreft hun carrière heb ik niet het idee dat we hen hebben begeleid. We voedden hen naar vermogen op, maakten samen muziek. Maar we zorgden er voor dat ze bleven sporten, een sociaal leven hadden en hun school afmaakten. Toen ze opvielen en aanbiedingen en uitnodigingen kregen, kozen we uit dat aanbod altijd in overleg met Arthur en Lucas. Door roem en geld lieten we ons nooit leiden. "

Moeder Christianne: „In het begin speelden ze op gevoel, dat ging vaak goed. Ze waren nog niet erg met de opbouw en inhoud van werken be-

zig. Bij sommige opnames hoor je dat, bij anderen weer niet. Zo'n 'gevoel' is echter nooit genoeg. Als je niet dieper op de materie leert in te gaan, val je ooit door de mand. Hun docenten droegen ertoe bij dat ze in die zin veel hebben geleerd en nu in staat zijn een eigen visie te vormen."

Vader Paul: „Ze zijn in al die jaren weinig veranderd. Ouder en wijzer, zeker, maar zijn nog steeds even down-to-earth. Gedisciplineerd, humoristisch, bourgondisch en sociaal. En lief. We hebben ze wel geleerd dat ze keuzes moeten maken en niet overal ja op kunnen zeggen. Dat je ook vrije tijd moet inroosteren. Kortom, dat ze, willen ze dit een leven lang volhouden, een beetje op zichzelf moeten passen."

Lucas: „Tien jaar geleden, toen onze eerste album verscheen, was alles belangrijk. Interviews, concerten, tot aan het lettertype op het cd-hoesje aan toe. Nu gaan we ontspannen en efficiënter met zaken om."

Arthur: „We hadden vroeger een klein team dat ons fantastisch begeleidde. Nu zijn we op elkaar aangewezen. En soms op jezelf. Als je alleen op je hotelkamer zit, slaat niemand een arm om je heen. Of doet even een wasje voor je. We behoren nu tot de grotemensenwereld. En dat voelt goed, hoor."

Lucas: „Dankzij onze opvoeding bleven wij onszelf. We proberen altijd met beide benen op de grond te blijven staan."

Arthur: „We maakten samen de keuze voor de muziek van Johann Sebastian Bach. De associatie met Bach is vaak een zware. Hij componeerde veel kerkmuziek en religieus werk. Twee jaar terug bezochten Lucas en ik een uitvoering van de Goldberg-varianties. Prachtig, maar het voelde na afloop alsof we een marathon hadden gelopen."

Lucas: „Bij Bach moet je in een bepaalde sfeer komen, een soort trance. Iedereen heeft wel een opvatting over hoe je hem dient te spelen. Wij spelen op de cd op moderne vleugels, niet op klavecimbel. Maar we spelen in de stijl van de klavecimbel om die lichtvoetigheid te benaderen."

Arthur: „We hebben ieder een vleugeltje staan in onze appartementen in Amsterdam. Nog steeds repeteren we vijf, zes uur per dag. Iedereen werkt, wij ook. We wonen dicht bij elkaar, er zit één flatje tussen. We

doen nog steeds veel samen. Als Ajax-fans volgen we de club in onze stamkroeg in de Jordaan. Natuurlijk met een paar biertjes erbij."

Lucas: „Onze ouders hebben een ruimte met twee vleugels. Daar kunnen we ook oefenen. Op zo'n moment zien we hen gelukkig ook weer."
